

28/04/2021

Σαν το μύρο το εύοσμο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την τελευταία Προηγιασμένη Λειτουργία στην Ιερά Μονή Αγίων Πάντων Βεργίνης τέλεσε το πρωί της Μεγάλης Τετάρτης ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων. Στο τέλος της Λειτουργίας τέλεσε το Ιερό Ευχέλαιο.

© IMBVK Γραφείο Τύπου

© ΙΜΒΝΚ Γραφείο Τύπου

© ΙΜΒΝΚ Γραφείο Τύπου

© ΙΜΒΝΚ Γραφείο Τύπου

Κατά την ομιλία του ο Σεβασμιώτατος τόνισε:

«Προσήλθεν αυτώ γυ-νή αλάβα-στρον μύρου έχουσα βαρυτίμου και κατέχεεν επί την κε-φα-λην αυτού».

Δεν είναι η πρώτη φο-ρά που ο Χριστός προ-βάλλει ένα, κατά τη γνώμη των ανθρώπων, αρ-νη-τικό παράδειγμα για να μας διδάξει αυτό που θέλει. Έτσι σήμερα προ-βάλλει τη μορφή μιας γυ-ναίκας αμαρτω-λης, η οποία από ευγνω-μ-ο-σύ-νη προς τον Χριστό που συγχώρησε τις α-μαρ-τίες της σπεύδει να την εκφράσει με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Σπεύδει να την εκφράσει πλέ-νο-ντας τα πόδια του με μύρο και σκουπίζοντάς τα με τα μαλλιά της.

Είναι η «βεβυθισμένη τη αμαρ-τία», την οποία περι-γρά-φουν τόσο γλαφυρά οι ιεροί υμνογράφοι, η συμπεριφορά της ο-ποίας, αν και προκαλεί την αντίδραση των μα-θη-των του Χριστού, δεν διαταράσ-σει καθόλου την ιερότητα της μορ-φής του Κυρίου και της στιγμής που περιγράφεται.

Γιατί η αμαρτωλή γυ-ναίκα που προβάλλει σήμερα η Εκκλησία μας και που παρουσιάζουν τόσο ζωντα-νά οι ύμνοι που ψάλαμε, δεν είναι μία αμαρτωλή που πα-ρα-μένει στην αμαρτία. Δεν είναι μία αμαρ-τω-λή που συν-τρίβεται από το βάρος των αμαρ-τιών της και παραμένει δέ-σμια των παθών της. Είναι μία γυ-ναίκα που παρότι αμάρτησε πολύ, συνειδητοποίησε την κα-τά-στασή της, κατά-λαβε τι την χω-ρίζει από την αγιότητα και την καθαρότητα του Ιησού και γι' αυτό καταφεύ-γει σ' αυτόν και ζητά το έλεός του.

Προσέρχεται «δυσώ-δης και βε-βορβορω-μέ-νη» στον Χριστό, και μαζί με το μύρο χύνει άφθο-να τα δάκρυα της μετανοίας και της συν-τριβής της. Πλύνει τα πό-δια του Ιησού και ταυ-τόχρο-να κα-θα-ρίζει και την ψυχή της από την αμαρτία. Και η κά-θαρ-ση αυ-τή είναι ολο-κλη-ρωτική, είναι από-λυτη, είναι τέ-λεια. Γιατί μό-νο τα δά-κρυα της με-τα-νοίας μπορούν να κα-θα-ρίσουν την ψυχή από τους ρύπους και τον βόρ-βορο που έχει δη-μι-ουρ-γήσει η αμαρτία. Γιατί μό-νο τα δάκρυα της κατανύξεως και της συντριβής μπο-ρούν να επα-ναφέρουν στην ψυ-χή την κα-θα-ρότητα που έχασε με την αμαρ-τία. Γιατί μόνο τα δά-κρυα ξε-κλει-δώνουν τον θη-σαυ-ρό του ελέ-ους του Θεού, που παρέχει την άφεση, που παρέχει τη συγ-χώ-ρηση και απο-κα-θιστά τον άνθρωπο στην προτέρα κατά-στα-ση, καθι-στώ-ντας τον και πάλι τέκνο του ηγαπημένο.

Να, γιατί η εικόνα της σημερι-νής γυναίκας, της αμαρτωλής γυναί-κας του ευαγγελίου και των ύμνων, δεν απο-τε-λεί παραφωνία σε συγ-κριση με την καθαρό-τητα των ιερών προσώ-πων, που κυ-ριαρ-χούν ιδιαίτερα αυτές τις ημέ-ρες, με την καθαρότητα την οποία ζητά ο Θεός και η Εκκλησία από μας,

προ--κειμένου να τιμή--σου--με και να εορ--τάσου--με τα μεγάλα γε-γονότα του Πάθους και της Ανα--στάσεως του Κυ--ρίου μας.

Η αμαρτωλή γυναίκα, η «εν πολ-λαίς αμαρ--τίαις περιπε-σούσα», δεν είναι κατακριτέα για την αμαρτία της, αλλά επαι-νε-τέα για τη μετά--νοιά της. Και προ--βαλ--λεται από την Εκκλη--σία μας σήμερα για να μας παρα-κι-νήσει, έστω και αυτήν την ώρα, να βαδίσουμε και εμείς τον δρόμο της μετανοίας και της εξο-μολογήσεως των αμαρ-τιών μας.

Κι αν χθες, στο πρό--σω--πο του δού-λου που κα--τα--κράτησε το τάλα-ντο και δεν το αξιοποίησε, κα--τα-κρί-θη-κε η ραθυ--μία, η οποία είναι η αιτία πολλών πτώσεων και πολλών αμαρ--τιών, διότι αποτελεί το κα-τάλ-ληλο περιβάλλον μέσα στο οποίο ευδοκιμούν οι πειρασμοί του αντιδίκου της ψυχής μας, σήμερα μας προ--τεί-νεται το αντίδοτο της ραθυμίας. «Δεινόν η ραθυμία! Με-γάλη η με-τά--νοια», έψαλε ο ιε--ρός υμνο-γρά-φος.

Και πράγματι δεν υπάρχει τίποτε μεγα--λύ--τερο και τίποτε αγιώτερο από τη μετάνοια, διότι αυτή μετα-ποιεί τους μεγαλύτερους α--μαρ----τω-λούς στους μεγα--λύ--τερους αγί-ους και τους καθιστά οική--τορες του παραδείσου και εκλεκτούς του Θεού. Αρκεί να είναι πραγ--μα--τική και ειλικρινής με--τάνοια, να μην είναι με--τάνοια στα λόγια αλ--λά στα έργα.

Αυτήν την μετάνοια ας οικειο-ποι-η-θούμε και εμείς, ζη--τώντας από τον Χριστό που σε λίγες ημέρες θα τον δού-με να σταυρώ--νεται για χάρη μας, να δεχθεί τα δάκρυά μας, δάκρυα κατανύξεως και συντριβής για τις ό--ποιες αμαρτίες μας, για τις όποιες εκούσιες ή ακούσιες πτώ-σεις μας, σαν το μύρο το εύοσμο, με το οποίο έπλυσε η α--μαρτωλή γυ-ναίκα τα πανά-χρα-ν--τα πόδια του και να χα--ρί-σει και σε μας την άφεση των αμαρ-τιών και την ψυχική καθαρό-τητα, έτσι ώστε «ψυ--χαίς καθααίς και αρ--ρυ--πώτοις χείλεσι» να τον υμνού-με και να τον μεγαλύ-νου-με διά παν--τός.